

Bijna blind in twee dagen

In een tijdsbestek van twee dagen was Joop Visscher (74) uit Leeuwarden bijna blind. Door supersnelle actie van zijn optometrist, de oogartsen in het MCL en het UMCG bleef het licht in zijn ogen. Het zicht komt nu langzaam terug.

GERRIE RIEMERSMA

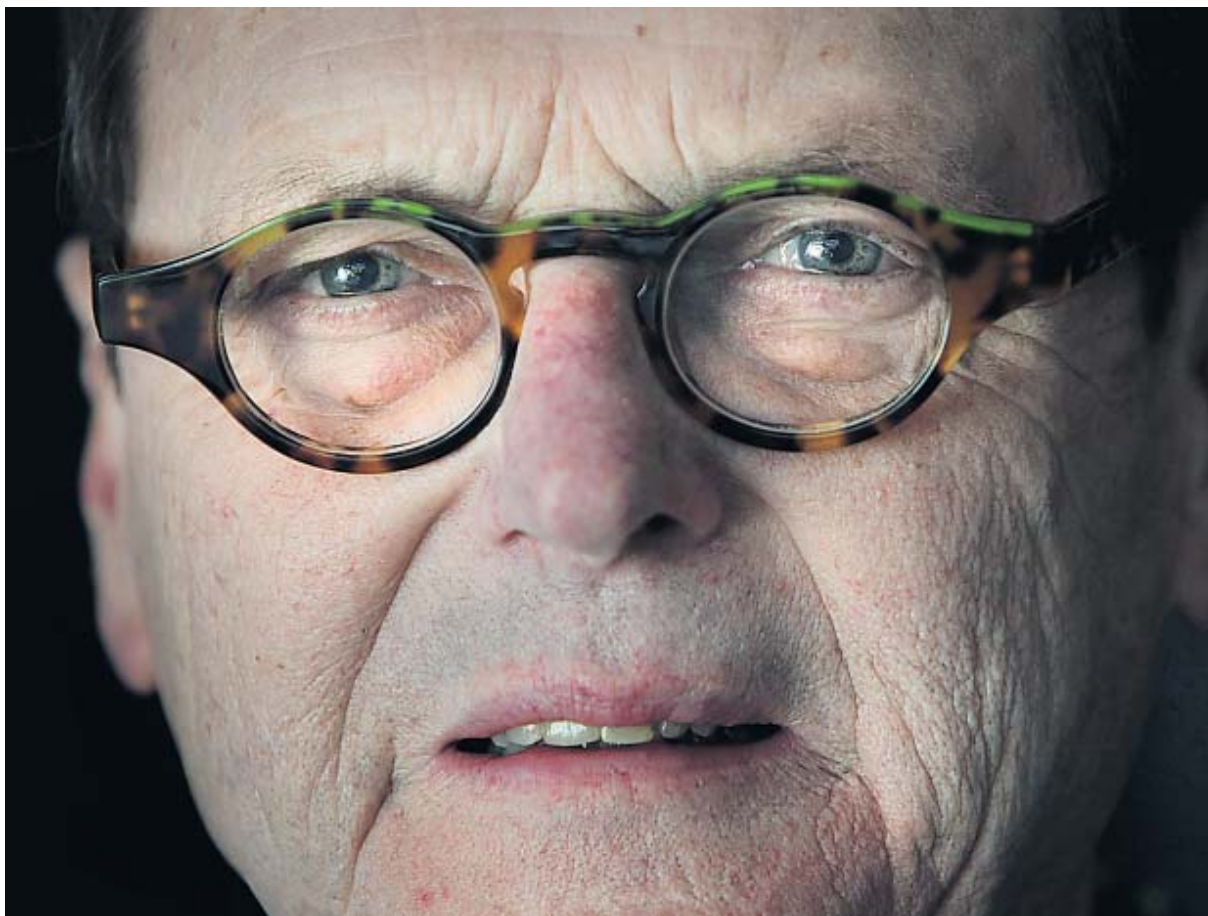
Wegzakken in een duisternis in nog geen twee dagen tijd. De eerste weken van januari waren voor de 74-jarige Joop Visscher uit Leeuwarden de meest huiveringwekkende van zijn leven. Op zijn slechtst zag hij nog maar voor zo'n 3 procent: wat zwarte vegen en vlakken. Meer niet.

Het begint op woensdagmorgen 2 januari. Visscher ziet wat minder met zijn linker oog. Er zit een waas over. „Ik vertrouwde het niet.” De brildragende Leeuwarder is nog nooit bij een oogarts geweest en heeft goede ervaringen met optometrist en opticien Akko Vellinga. Die heeft hem afgelopen zomer nog een nieuwe bril aangemeten en Visscher besluit dezelfde morgen nog naar Vellinga te gaan.

Met een scan bekijkt de optometrist het oog. Hij ziet vocht in het netvlies. Hij slaat gelijk alarm en belt de oogpoli van het MCL. Na overleg kan Vellinga er op vrijdag al terecht.

Maar op woensdagavond, als Visscher de krant heeft gelezen, merkt hij dat ook zijn rechteroog wazig ziet. De volgende morgen meldt Visscher zich weer bij Vellinga en weer slaat die alarm. Nog dezelfde middag kan Visscher naar de oogpoli in Leeuwarden. Twee oogartsen onderzoeken de ogen. Ze willen dat de Leeuwarder linea recta doorgaat naar het UMCG. Het is flink mis.

Het zicht verdwijnt geleidelijk uit zijn ogen. Alles gaat in een duizelingwekkende snelheid. In Groningen wordt hij gelijk opgenomen. „Het ziet er heel slecht uit. U moet erop rekenen dat u hier twee tot drie weken moet blijven.” Visscher en zijn vrouw Maria zijn geschokt. De specialisten in het UMCG prijzen het kordate optreden van Vellinga en de oogartsen van het MCL, want tijd is alles. Zeker in dit geval. Was hij een dag later gekomen, dan was hij ver-

Joop Visscher was bijna blind. FOTO LC/NIELS WESTRA

moedelijk blind geweest.

Zijn ogen worden uitgebreid onderzocht. Ook door oogartsen in opleiding. Visscher zit een uur lang in een onderzoekskamer. Om beurten kijken een kleine twintig dokters hem in zijn ogen. „Dat is toch prachtig, wie maakt dat nou mee? Een second opinion? Ik had er bijna twintig.”

Aanvankelijk denken de artsen aan acute netvliesafsterving, een gevolg van een herpesvirus. Visscher krijgt een groot aantal medicijnen om de infectie te bestrijden. Een auto-immuunziekte is zeldzamer, maar wordt ook zeker niet uitgeslo-

ten. De artsen nemen een biopt (monster) en sturen dat op naar een gespecialiseerd laboratorium.

Hij ziet bijna niets meer. Tandpasta smeert hij rechtstreeks op de tanden, omdat hij de borstel niet meer kan zien. Hij schuifelt over de vloer, loopt per ongeluk tegen zijn vrouw aan. Het is veel en heftig. Beiden zijn verdrietig, maar Visscher laat de moed niet zakken.

Hij blijft positief, terwijl de artsen vooral geen diagnose geven. Ze willen hem geen valse hoop geven. Visscher zoekt naar mogelijkheden. Een keer klimt hij op de tast op een stoel, om te kunnen zien hoe laat het is. Hij

staat met zijn neus tegen het glas van de klok aan als er een verpleegkundige binnenkomt. Streng: „Meneer Visscher, dit doen we dus niet weer. Of wilt u soms naar de afdeling voor gebroken benen? Is dit nog niet erg genoeg?” Hij gniffelt er nu om.

De artsen beginnen wel met behandelen. Via een infuus krijgt hij een grote hoeveelheid prednisolon binnen. „Ik ging op zondagavond bijna blind naar bed. Ik zei tegen de verpleegkundige: laat het licht maar aan, ik zie toch niets meer.” Maar als hij de volgende morgen de ogen opendoet, ziet hij weer een beetje: de contouren en kleuren van een schil-

Op zijn slechtst zag hij alleen nog wat zwarte vegen en vlakken

derij, een stoel. Het zicht komt een heel klein beetje terug.

Op dinsdag komt de uitslag van het lab. Visscher heeft geen virus onder de leden, maar een auto-immuunziekte. De ziekte van Harada of de ziekte van Vogt-Koyanagi komt zeldzaam voor bij blanke mensen, maar vooral bij gekleurde jonge mannen. Bij de ziekte richt het afweersysteem zich tegen lichaamseigen weefsels en veroorzaakt met name ontstekingen in het oogweefsel. Die kunnen zo beschadigend zijn, dat de zieke blind kan raken. De ziekte van Harada kan jaren duren, met zo nu en dan een opleving, en dan verdwijnen.

Visscher mag na anderhalve week het UMCG verlaten. Hij heeft dan nog minimaal zicht. Een week later blijkt hij weer 20 procent zicht te hebben, weer een week later 50 procent. Hij en zijn vrouw zijn blij. „En dankbaar voor de snelheid waarmee iedereen gehandeld heeft”, zegt Maria Visscher. Door het doortastend optreden van Vellinga en alle artsen zijn de ogen van de Leeuwarder gered. Zijn goede lichamelijke conditie was ook meegenomen.

Maria Visscher noemt het gedeeltelijk herstel een „godswonder”. Visscher knikt, hij is door het oog van de naald gegaan. „Het is bijna niet voor te stellen dat je zo snel dreigt weg te zakken in een inktzwarte duisternis. Het kan nu alleen nog maar beter gaan, ook al zal mijn zicht nooit weer 100 procent worden.”